

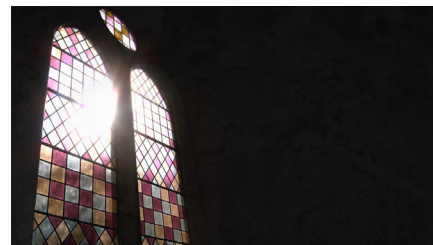

KRISTENT Perspektiv

16. ÅRG. NR. 2, 2013

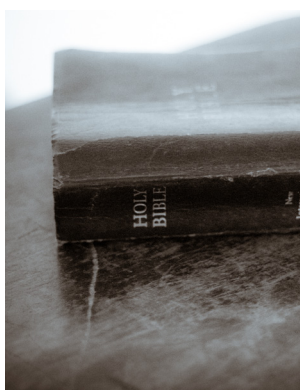
Vejen til et helligt liv

Hvordan bliver man hellig og lever et helligt liv? Er det kun for en særlig gruppe af åndsdebt eller dybt overgivne mennesker, der kan leve et helligt liv?

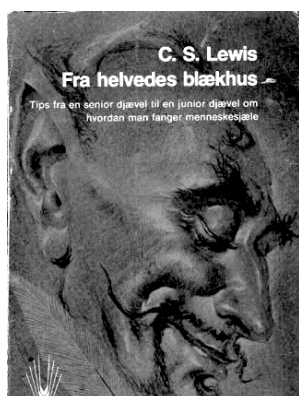
Hvorfor, Herre?

Jobs Bog stiller skarpt på dette spørgsmål. I vores serie om Bibelens klagesange vil vi se på, hvordan Jobs Bog - og Job selv - forholder sig til det klagende spørgsmål.

Bibelmeditation

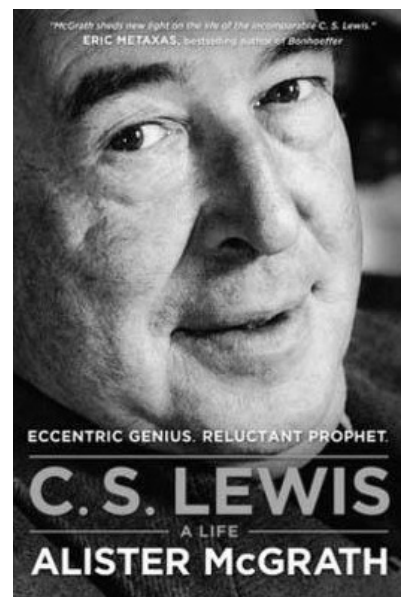
Du skal læse din Bibel - det har vi hørt før...men det er også vigtigt at grunde over det, vi læser.

Er djævelen virkelig

..eller er det bare overtro?
I "Fra Helvedes Blækhud" udnytter Djævelen begge overbevisninger.

OGSÅ I BLADET...

Engelske og danske bøger

Vi anmelder/omtaler en god håndfuld bøger - både danske og engelske titler.

God læselyst

Klaustrofobiske tider

- og at blive ført ud i det åbne landskab

Sørine Gotfredsen har nu og da nogle tankevækkende mediekommentarer i Kristeligt Dagblad. En sådan havde hun onsdag den 24. juli. Hun skriver om teaterstykket "Manifest 2083".

Hun refererer til skuespilleren i stykket, Olaf Højgaard, som optræder som Breivik, og beskriver sin egen følelse af at leve i et "klaustrofobisk samfund", som Sørine Gotfredsen derefter karakteriserer som et samfund, "hvor alt større, mystisk og guddommeligt er ophævet. Så meget, at intet vigtigt synes tilbage at slås for".

Det er ord, forekommer det mig, som er værd at tænke yderligere over.

Der var en tid, nu en længst forsvunden tid i Europa, hvor Gud var en given ting i de flestes bevidsthed. Måske havde man ikke et nært og inderligt forhold til Ham og for mange var det så som så med fromhed og med kirkegang, men rigtig få, betvivlede Guds eksistens, og de fleste var sig bevidst, at der kom en dommedag, og mange frygtede den dag.

Kongerne var "konger af Guds nåde" og megen offentlig administration skete "i Guds navn". Flere komponister dedikerede deres værker "til Guds ære". Alt det er der vendt grundigt op og ned på. Vi er langt fra, at det er naturligt, at henvende alle ting til ham - vi er oppe mod et åndsklima, hvor det nærmest forekommer latterligt, hvis nogen siger, at de tror

Af Louis Nielsen

på Gud, og hvor det at referere til Ham nærmest er forbudt og anses for højest upassende og udannet.

Men følgen heraf er det "klaustrofobiske samfund", som Olaf Højgaard taler om, og som Sørine Gotfredsen gentager. Klaustrofobi er frykten for det lukkede rum, det tomme og mørke rum. Nogle

af os kender fænomenet, når vi f.eks. opholder os i en elevator, står i et kælderrum, befinder os i et portrum eller bare et mørkt, uoplyst rum. Børn af tidligere generationer oplevede måske, når de var uartige at blive lukket inde i et kosteskab, et fadebur eller et andet meget lille og mørkt rum.

At være i det åbne

Det er betegnende, at i Bibelen er det at være lukket inde en sjæletilstand, som opleves med stor smerte og fortvivlelse. At føle sig bortvist fra Herrens ansigt, mangle hans ansigts lys over sin dag og sit liv, er for israelitten som at opleve død og grav. Dødsriget er just sådant et sted.

At "være i det åbne" og "blive ført ud i det åbne" er derimod et opleve udfrielse, frihed og frelse. Da Gud indgår pagt med Abram "tager han ham udenfor" og siger: "Se på himlen, og tæl stjernerne, hvis du kan" Og han sagde: "Så mange skal dine efter-

kommere blive." Abram troede Herren, og han regnede ham det til retfærdighed" (1 Mos 15:5-6).

Om Jesus siges det, at "Han var i begyndelsen hos Gud. Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er. I ham var liv, og livet var menneskers lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket greb det ikke" (Joh 1:2-5). Og senere siges det: "Lyset, det sande lys, som oplyser hvert menneske, var ved at komme til verden" (Joh 1:9).

“Hvor Gud er, og hvor mennesker vandrer for hans åsyn omstrålet af lyset fra hans ansigt, dér er der lys, dér er det åbne rum, horisont og store vidder. Der kan vi også ånde frit og bevæge os frit.

Hvor Gud er, hvor hans ord er, og mennesker vandrer for hans åsyn omstrålet af lyset fra hans ansigt, dér er der lys, dér er det åbne rum, horisont og store vidder. Der kan vi også ånde frit og bevæge os frit og er ikke lukket inde i det mørke, snævre rum. Det er som Grundtvig synger, at

“Når vor sjæl er i Guds hånd,
Guds-ordet i vort hjerte,
da brister for os alle bånd,
som pine kan og smerte,
da åbner sig som aldrig før
‘Guds riges port, Guds-husets dør
og livets kilder alle’ (Samebogen nr.33).

Det er en af de helt store velsignelser ved at være en kristen og se sit liv i lyset af Johannesprologen, at vi slipper for de mange tomme spekulationer over, hvorfor vi er til, hvorfor vi er her, meningen med livet og hvor vi er på vej hen.

Tomheden og klaustrofobien er opfyldt af Jesus Kristus, med hvem lyset er kommet, ved hvem også nåden og sandheden er kommet og hele Guds fylde. Det darwinistiske øde og mørke med overlevelsen af den stærke, som også ender med at dø, er borte, for Gud har en mening og en god mening med alt,

hvad han har skabt, og engang skal hele skabningen, ikke kun Guds børn, men alt det gudsskabte opleve forløsningen og den herlige frihed, Guds børn skal have i herligheden (se Romerbrevet kapitel 8:17 ff.).

Livet fuldt af mening

For os, som tror på Jesus, har selv døden i en mening, og vi er ikke henvist til at bortforklare døden i meningsløse tåger eller florumvunden tale, men kan se den i øjnene som den, den er, en fjende, men en overvundet og besejret fjende, overvundet af Ham, som døde for os, men hvem Døden ikke kunne holde.

Med den befrielse, evangeliet meddel os, lever vi frimodigt og finder livet værd at leve og fuld af mening. Vi oplever også, at der er såre meget at kæmpe for. Det som “er større end os”, “mysteriøst” og “guddommeligt” møder os, hvor vi end vender vort blik, som Brorson så vidunderligt lovsynger det i salmen “Op al den ting, som Gud har gjort”.

Vi bliver ikke hovmodige, for vi ved, at det kun er af nåde, at vi ser det, som andre ikke ser. Vi bedrøves over, at så mange forbliver i det klaustrofobiske rum, hvor de kunne færdes under Guds

åbne himmel.

Ideelt set er meningen, at alle skal kende Gud, at kundskaben om Herren og til Herren skal “fylde jorden, som vandet dækker havets bund” (Hab 2:14). Men blindhed og og had til Gud har taget rod i menneskehjertet, så man ikke vil vide af Gud og ikke vil ære og tilbede ham som Skaber, selvom det er ens skyldighed at gøre det.

Det bliver vi ikke populære ved at sige, og vi må se nøje til, hvordan vi siger det. Vi må sige det i ydmyghed, og vi må ikke glemme at tage os selv med. Kun lyset fra Kristi ansigt kan sprede det mørke, som hviler over menneskesindet. Men Gud ske tak og lov har Guds ord den samme magt og styrke, som det havde i skabelsens dage, og “Gud har endnu engang befalet, at lys skal skinne frem af mørke, og Han har ladet det skinne ind i vore hjerter for at bringe kundskaben om Guds herlighed på Kristi ansigt for lyset”.

Det er sket for os, og vi har det håb til Gud, at det må ske for talrige andre, så de kan “komme fra mørket over i lyset” og deres klaustrofobiske verden må forvandles til den lyse, åbne verden, som er Guds verden og Guds gave til os i Jesus Kristus.

Kristne bøger på engelsk

Vi anmelder normalt ikke udenlandske bøger, men af og til gør vi alligevel en undtagelse. I dette tilfælde skyldes det, at navnene på de personer, som biografierne handler om, er særdeles kendte og afholdte ikke alene af redaktionen, men også af bladets læsere. Iøvrigt er der ikke så meget tale om en anmeldelse i egentlig forstand, men mere om en gøre opmærksom på bøgernes eksistens; det kunne jo hænde, at en eller anden af vore læsere fik lyst til at anskaffe

C.S.Lewis. A Life.

Eccentric Genius, Reluctant Prophet

af Alister McGrath

C.S.Lewis er nærmest et "husnavn" for læserne af dette magasin. Og her er så en biografi om Lewis, som vel må siges at være i en klasse for sig selv, gennemført til det yderste.

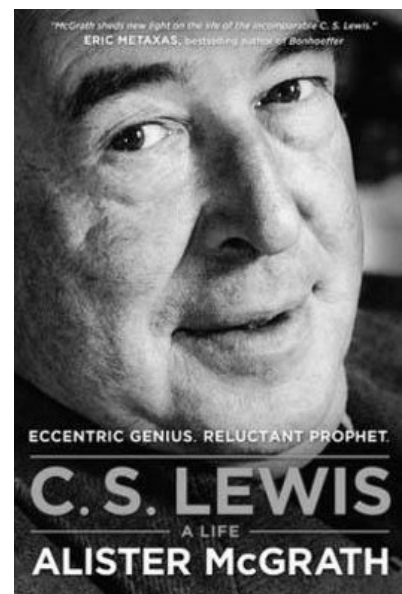
McGrath er en af Englands skarpeste teologer, ligesom Lewis ateist før han blev kristen. McGraths evne til at formulere sig klart og på en måde, så læsningen aldrig bliver kedelig, men forbliver interessant og vedkommende er noget helt for sig selv.

Uden at være ekspert vedrørende Lewis tror jeg godt, at man kan kalde McGraths

biografi den hidtil mest præcise og gennemforskede. Mange spændende, nye og hidtil ukendte ting fra Lewis' liv dukker op og sættes ind i deres rette sammenhæng.

Resultatet er, at man kender Lewis, hans person, hans meninger og forfatterskab langt bedre efter at have læst McGraths bog end før. På en måde kommer Lewis mere "ned på jorden", men samtidig kommer vi til at holde mere af ham.

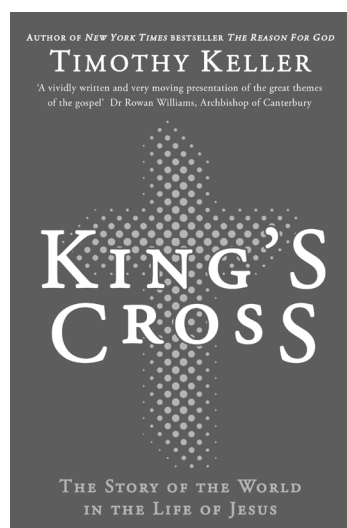
Bogen være hermed anbefalet på det hjerteligste. LN

The King's Cross

The Story of the World in the Life of Jesus af Timothy Keller

Hodder & Stoughton, London, 2011

Denne bog af Keller er en reflekterende gennemgang af Jesu liv ud fra Markus Evangeliet. Som alle Kellers bøger er den ikke alene god, men ganske enkelt en guldmine. Sider af Jesu liv, hvis betydning for vort liv, vi sandsynligvis aldrig har skænket en tanke, dukker op her, og gør Herren Jesus endnu mere stor og endnu mere dyrebar for os.

Keller er aldrig sentimental, men han er heller ikke kun intellektuel. Han manipulerer ikke med vore følelser, men ved at åbne Jesu livshistorie for os rører Keller os og rører os dybt, og vi nærmer

os Jesus, som vi måske aldrig har nærmet os ham før, og underet i hans kærlighed til os og dybden af hans hengivenhed for os vækker taknemmelighed hos os, ja tilbedelse.

Bogen kan bruges som andagtsbog ved at læse en eller to stykker om dagen; langsom læsning er i det hele taget anbefalelsesværdig. Flere af Kellers bøger er udkommet på dansk; denne her er ikke kommet, men måske kommer den. Men ellers læs den på engelsk; du vil ikke fortryde det; den vil gøre din sjæl godt. LN

F.F. Bruce A Life

The Definitive Biography of a New Testament Scholar
af Tim Grass, Paterenoster 2012

Bruce vil være kendt af flere af vore læsere, ikke så meget på grund af egentlige bidrag til bladet, men som en af de resursepersoner, vi igen og igen har søgt til. Forfatter til utallige bibelkommentarer og bøger om centrale bibelske temaer har Bruce været en af de lærde, som har lyst op på evangelikalismens himmel, men også en mand som der stod stor respekt om blandt bibelsk og teologisk lærde i almindelighed.

I de her dage er det 23 år siden Bruce døde og gik hjem til Herren (11. september 1990), og han har naturligvis som alle andre tabt momentum i årene, som er gået siden, men mange har hans bøger og de sælges stadig, og nogle af dem udkommer endda i genoptrykte udgaver.

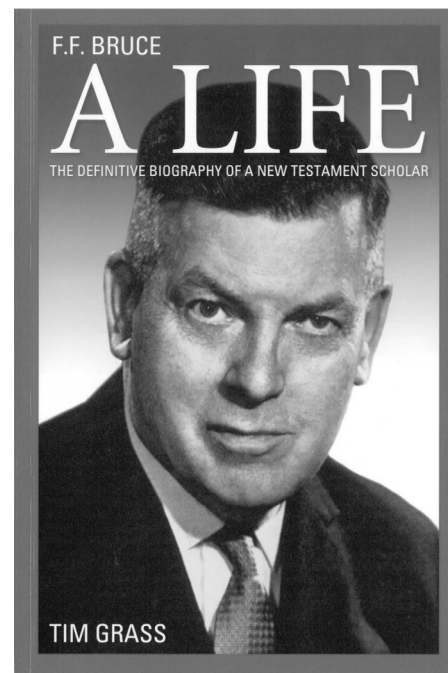
Bagest i Tim Grass' biografi er en lang liste ordnet efter år over Bruces bøger og artikler, og den giver os en tydelig fornemmelse af, hvor produktiv, flitig og arbejdsom mand Bruce har

været. Ind imellem har han også rejst en del samt opretholdt en omfattende brevudveksling med utallige mennesker, blandt andet undertegnede, som har en hel mappe med breve fra Bruce. Han besøgte Danmark to gange.

Bogen fortæller nøgternt om Bruces liv og karriere; der snages ikke i hans liv og bogen er helt fri for den psykologiseren som misklæder så mange moderne biografier.

Alligevel får vi et tydeligt indtryk af, hvem mennesket F.F. Bruce var, et varmt, beskedent, ydmygt, venligt menneske, som besteg katedre i flere af verdens fornemme universitetsauditorier, men også var en broder blandt brødre, et levende medlevende medlem af den lokale brødræforsamling, hvor han havde sin gang.

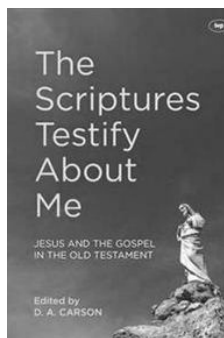
Også de mere akademiske sider af Bruces liv gøres der omhyggeligt rede for og ind imellem disse rejses der flere interessante betragtninger. Også som akademiker var Bruce præget af yd-

myghed; stormægtighed lå ham fjernt, og han optrådte med værdighed og venlighed også over for dem, som han radikalt var uenige med.

Bogen være varmt anbefalet; den er velskrevet og ikke svær at læse for den, som bare er en nogenlunde øvet læser af engelsk litteratur. LN

The Scriptures Testify About Me Jesus and the Gospel in the Old Testament ed. by D.A. Carson, IVP, 2013

Denne bog, som er på 174 sider, består af otte essays af otte forskellige forfattere bl.a. Albert Mohler, Tim Keller, Alistair Begg og D. A. Carson. Carsons indlæg

er en grundig gennemgang af Melkisedek temaet med udgangspunkt i Salme 110. I mit eget eksemplar er adskillige afsnit markeret, så jeg nemt kan finde dem igen.

I alt en meget oplysende bog, måske på sine steder en anelse kedelig, men det bør ikke forskrække nogen eller afholde dem fra at anskaffe sig den.

En gang imellem er det sundt at over-

vinde sine egne grænser, herunder lægge det kun underholdende til side og give sig i kast med noget, som overfladisk set kan forekomme støvet og kedeligt, men indeholder kærnesund føde. Denne bog hører hjemme i den kategori af bøger. LN

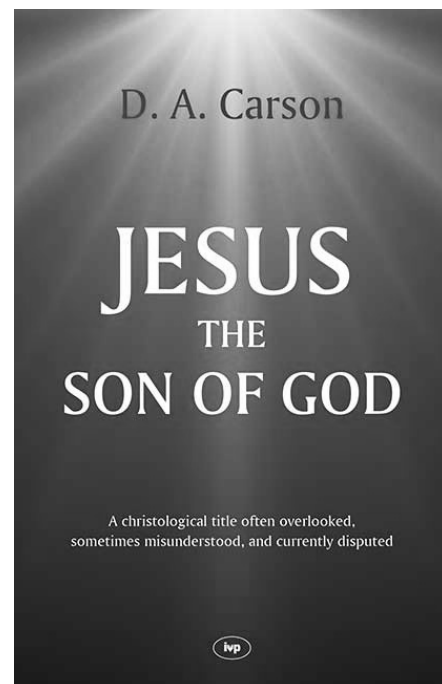
Jesus the Son of God

A Christological title often overlooked, sometimes misunderstood, and currently disputed
af D. A. Carson, IVP, 2012

Det ville være forkert at påstå, at denne, en af de nyeste bøger af D.A. Carson, er letlæst. Den stiller krav til sin læser, men belønningen ved at have læst den er også derefter.

Bogens emne er yderst relevant, for alle har vi brug for at vide og kende hvem Jesus er, og hvad Bibelen mener, når den kalder Ham Guds Søn.

Bogen er på 109 sider, og er opdelt i tre kapitler med overskrifterne: "Son

of God" as a Christological Title; "Son of God" in Select Passages" og "Jesus the Son of God" in Christian and Muslim Contexts. LN

Vejen til et helligt liv

Af Louis Nielsen

Opfattelsen af hellighed og vejen til hellighed varierer uhyre kristne imellem.

De fleste af os har utvivlsomt svært med det at leve et liv fyldt af Helligånden med den "glæde og fred", som ledsager et liv levet i Ånden. Måske forstår vi dårlig nok ud fra vore dages kristendomsopfattelse, hvad det hele handler om, og har derfor også svært med at forstå den kamp og strid, som tidligere har stået om disse ting.

Hvad er det i hele taget at være en kristen, og hvad indeholder og betyder det i daglig liv og praksis? Alene på det spørgsmål gives der flere svar end vi normalt går rundt og tænker på. I Det Nye Testamente er det en forholdsvis enkel sag, men sådan opleves det ikke blandt folk som flest i dag.

Usikkerhed om frelse

Spørger man bredt mellem mennesker, om de regner sig som kristne eller ikke, vil forbavsende mange, ja mere end halvdelen af befolkningen svare bekræftende. Spørger man derefter mere detaljeret ind til indholdet af deres tro bliver svarene straks mere ubestemmelige og uklare.

Sprogbrugen, som vi bejener os af, når vi vil redegøre for de her forhold, er heller ikke særlig præcis. For de fleste af dette blads læsere er udtrykket at "være født på ny" uhyre præcist og dækkende, og vi kan næppe forestille os, at nogen kan være kristen uden at være født på ny.

Ligeledes vil udtrykket at "være frelst" også være temmelig entydigt for os, og det samme gælder at være "et Guds barn". Men igen går vi mere i dybden med de her ting, så tegner der sig et andet billede.

For en almindelig folkekirkekristen er man født på ny i dåben, ligeledes er man også i dåben et gudsbarn, og intet i livet kan ændre på det, dårlig nok det, at man sidenhen har valgt at frasige sig det. Men her deler vandene sig igen mellem forskellige fraktioner af folkekirkekristne.

For de fleste frikirkekristne bliver man født på ny og bliver frelst ved personlig tro og overgivelse til Jesus Kristus. Der er her tale om et klart "før" og "nu", og om et øjeblik, en stund, hvor man gik fra den ene tilstand til den anden, fra "døden til livet", fra "Satans magt" til at være under Guds magt, og mange vil kunne anføre time, dag, måned og år for, hvornår det skete.

Og dog gælder det ikke alle; mange, som er vokset op i et kristent hjem, er gradvis kommet til tro uden nogensinde

at have været sig bevidst, at de ikke har troet.

Læremæssigt har man nok som frikirkefolk en sikker overbevisning om frelsens vej, men når det kommer til den enkeltes oplevelse af frelsen, kan vejen have været såre forskellig.

Tvivl om helliggørelse

Vi oplever en usikkerhed omkring mange spørgsmål, når det gælder helliggørelsen vej. Er syndfrihed i dette liv mulig? Kan vi helliges helt og fuldt? Kan og skal den kristne kontinuerligt opleve idel lykke og glæde? Er der to klasser af kristne; de, som "kun" er kristne, og de, som tillige er åndsdopte? Kan man være kristen og "kødelig" samtidig? Er det sandt, at er man en gang frelst, er man frelst for evigt?

Problemerne, vi har med disse spørgsmål, skyldes i første omgang ikke, at Det Nye Testamente er uklar på dette område, men at vi lægger for stor eller lille vægt på de bibelske referencer og ofte drager konklusioner, som versene ikke selv drager. Så har vi også vore oplevelser og erfaringer, og ofte i stedet for at indordne dem under Skriften, indordner vi Skriften efter dem.

Retfærdiggørelse

Mange sonderer for skarpt mellem retfærdiggørelse og helliggørelse. At der er en forskel i betoning, det er klart, men vi kan også opfatte retfærdiggørelse og helliggørelse som to sider af samme mønt.

I hvert fald er det vigtigt at forstå, at retfærdiggørelse ikke må forstås som et indledende stadie af frelsen, som vi så på den ene eller den anden måde lader ligge bag os. Retfærdiggørelsen ved Guds nåde ved tro er og forbliver grundstenen i gudsforholdet. Den bærer gudsforholdet og den bærer os gennem livet.

Retfærdiggørelsen er Guds suveræne gerning og omfatter fortid, nutid og fremtid. På samme måde er også helliggørelsen Guds suveræne gerning gennem vor Herres Jesu Kristi rensende blod, som blev udgydt for os på Golgatha. "Uden hellighed" kan ingen og skal ingen "se Gud", og det lader os uden håb, hvis det ikke var så, at Guds hellighed er en skænket hellighed.

Når Gud kalder os til sig, og alle, som hører Kristus til, er det ikke i kraft af egen indsats, men i kraft af Guds kald, både retfærdiggør han os og helliggør os på samme tid: "I blev vasket rene, I blev helliget, I blev gjort retfærdige ved Herren Jesu Kristi navn og ved vor Guds Ånd" (1 Kor 6:11).

Dåben udtrykker det, som sker, sakramentalt og symbolsk. Det sker ikke på magisk vis, som om dåben er magi, men ved Guds underfulde handlen både i og gennem Jesus Kristus.

Men som de mennesker vi er, har vi svært ved at fastholde den nytestamentlige klarhed. Tåger, mørke og usikkerhed samler sig let om vort liv med Gud, og vi erfarer, hvor svært det er for os at "lade alt bero på Gud vor Faders nåde" og konkret at forholde os til, "at i tro vandrer vi her, ikke i skuen".

Hurtigt oplever vi, at skønt vi er "nye skabninger", så er meget ved det gamle; den gamle Adam er ikke holdt op med at eksistere, "kødet" (det faldne syndige menneske) er stadig en meget aktiv del af vor natur.

Og hvad så? Betyder det så, at fornyelsen slet ikke har fundet sted, at det, som loves os i evangeliet bare er bluff? Uro og bekymring overtager scenen og glæden og frimodigheden i Kristus forsvinder som dug for solen.

Samtidig begynder spekulationerne at melde sig, og de mange forskellige svar

Det helliggjorte liv er en gave, som ved Guds nåde står åben for enhver, som hører Kristus til, som vi alle er kaldede til at leve.

på hvordan helliggørelsens vej opleves og forstås opstår.

Det sejrende liv

Nogle teologer, også meget dygtige teologer, siger her, at der findes "højere grund", at retfærdiggørelsen kun er det indledende trin, som må efterfølges og suppleres af "den anden velsignelse" med Åndens dåb og tungetalegaven. Først da er man fri af "dødens legeme" og kan begynde den vandring efter Ånden, som leder fra herlighed til herlighed, og endelig kan man opleve "det sejrende liv". Det konkluderer de udfra Paulus forklaring om livet i Ånden i Romerbrevet kapitel 7 og 8.

Men vi står tilbage med usikkerhed og skuffede forventninger og må erkende, at vi mere kan identificere os med Paulus' "Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødsens legeme?" (Rom. 7:24) med disse teologers tale om det "sejrende liv" i disse to kapitler.

Samtidig må vi undgå den yderlighed som af og til går under betegnelsen "elendighedens teologi", som siger os, at der slet ingen vej er ud af moradset, at vi er uløseligt bundet til synden og al tale om sejr over synden er illusorisk.

"Men Gud ske tak ved Jesus Kristus" siger Paulus i verset bagefter (Rom. 7:25). Han ved, at han er en synder og vil forblive en synder indtil Herren forvandler alt i Himlen, men ved Guds Ånds hjælp, vil han alligevel "kunne tjene Guds lov med sindet".

Men fuldkommenhed findes ikke i dette liv; den hører den kommende verden til. Igen her stilles vi overfor en vanskelighed. For er det ikke som om, at Det Nye Testamente visse steder taler om syndfrihed og dermed om fuldkommenhed?

Og står vi ikke i den nye pagt? Lover den pagt ikke, at Gud "vil skrive sin lov i vore hjerter" og ved sin Ånd virke, at vi gør og handler efter hans bud uden at nogen skal fortælle os, at vi skal? Er den nye pagt ikke den åndelige virkelighed, vi som Guds folk allerede er i og lever i? Svære spørgsmål de her!

Et enkelt vers eller to i Johannes' Første Brev kan overfladisk betragtet få det til at se ud, som om, at han påstår, at et Guds barn ikke kan synde. Men sådan kan det med rimelighed ikke forstås, for andet steds siger han, at "hvis vi siger, at vi ikke har synd, fører vi os selv på vildspor, og sandheden er ikke i os. "(Men) hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed" (1 Joh 1:8-9).

Når Johannes taler om syndfrihed, taler han om det i ideel og navnlig eskatologisk forstand. Ideelt set er troen på Jesus Kristus, Guds Søn så stærk, at den sætter os fri af synden, men den virkelighed vil vi først helt og fuldt komme til at opleve, når "han åbenbares, og vi bliver ham lig". Men i og med troen på og livet og vandringen med Jesus efter hans ord og befalinger er vi begyndt på det liv og den tilværelse, som vi fuldt ud vil indgå til i Himlen.

Det Nye Testamente lægger altså afgørende vægt på, at helliggørelse er noget gudgivet og gudskabt; det samme gør Det Gamle Testamente. Israel var Guds hellige folk og det forpligtede; det skulle være helligt som Herren deres Gud var hellig (3 Mos 18:1-5).

Det samme forhold gør sig gældende i Det Nye Testamente. Vi, som er gjort hellige, er også kaldede til at være hellige og leve vort i hellighed til Guds ære.

Hellighed sætter tonen omkring den kristnes livsførelse.

Hellighed bliver atmosfæren omkring den kristnes liv, præget, standarden, målet, sjælens higen og længsel; forvandling til lighed med Jesus Kristus, Guds Helige, kunne vi også kalde det.

Som sådan er hellighed en proces, en vækst, en modning, som aldrig når nogen grad af fuldkommenhed på denne side af livet, men først står færdig, når Herren kommer i herlighed, og vi bliver ham lig. Men har vi dette håb til Ham, som Johannes siger, så "renser vi også os selv, som han er ren" (1 Joh 3:3).

Hellighed kan vi også kalde kristuslighed, at ligne Jesus ved at have det samme sind som Jesus; vi kunne også kalde det at gøre kærlighedens gerninger og leve ved den fuldkommengjorte kærlighed (1 Kor 13; 1 Johannes), bære vintrægrenens frugt (Joh 15), lade sig "lede af Ånden", "bære Åndens frugt (Rom 8; Gal 5), blive "sat i stand til alt godt" (Heb 13:21) og så videre og så videre.

Kristenlivet som kamp

Men i praksis falder intet af det her os nemt eller naturligt. For vi har stadig vor kødelige faldne natur imod os. Derfor oplever vi kristenlivet som kamp. "Ånden er rede", sagde Jesus til sine disciple, medens han stred i Getsemane, "men kødet er skrøbeligt" (Mark 14:38), og han formanede dem til "at våge og bede om ikke at falde i fristelse". Det må også vi stadig have i tanke.

Nogle kristne har så følt, at det er uværdigt dette med den stadige kamp og strid og har tænkt på genveje, så man så at sige en gang for alle kan komme over på den sejrende side, op på den højere grund. Og de har udtænkt metoder, løsener, læresystemer, indvielser og oplevelser, som skulle vise vej og virkelig effektivt og her og nu gøre den kristne "død fra synden" og "levende for Gud". Men som regel har det givet anledning til både forvirring, splittelser, hovmod og kødelighed frem for sand og ægte hellighed.

Så vejen uden om at stå kødet imod og følge Ånden (Gal 5:13-26) synes ikke at være åbnet os.

I Kristus er vi frigjort fra Loven og er ikke længere under tugtemester, men er Guds frie sønner og døtre, arvinger med vor Herre Jesus Kristus til Guds herlighed. Heller ikke er vi under lovens fordømmelse, og vore "samvittigheder er

rensede fra døde gerninger (fra synd), så vi kan tjene den levende Gud (Heb 9:14; 10:22).

Ideelt set behøver vi ikke, at nogen lærer os, men forstår alligevel, at tiden for den fulde opfyldelse af pagtens løfte endnu ikke er inde. Derfor er formaningen stadig nødvendig, derfor er oplæringen i Kristus stadig nødvendig, derfor er det nødvendigt at vi "hver dag formaner hinanden, så ingen af os skal forhærdes ved syndens bedrag". Nogen gange er også tugt nødvendig og nogen gange endda advarsel.

Det hellige liv som en gave

Det vidunderligt befriende ved det helliggjorte liv er, at Bibelen taler praktisk om det, ikke overgear, mysteriøst eller på nogen måde forbeholdt en elite af særligt hengivne og indviende. Det er et liv, en gave, som ved Guds nåde står åben for enhver, som hører Kristus til, som vi alle er kaldede til at leve. Og lad det ikke være glemt, at "nådens midler" stilles os til rådighed, så vi kan leve det. Vi efterlades ikke alene og til os selv. Gud selv kommer os til hjælp, idet han "virker i os at ville og at virke, så hans gode vilje sker".

Nådemidlerne er flere. Guds ord og bøn er de mest fremtrædende. Læsningen af Guds ord, indføring i Skriften, meditation over Guds ord og arbejdet med at forstå det og bevare det er en vigtig åndelig disciplin. Det samme er bøn, hvorigennem vi udtrykker vor afhængighed af, at Gud giver os visdom, nåde og hjælp.

Det er vigtigt, at vi lægger vægt på Guds nåde åbenbaret i evangeliet. Lov og lovskhed er ingen vej til hellighed men til selvretfærdighed og farisæisme.

Ydmyghed i vor holdning til Gud og til vore medmennesker, også i forhold til os selv, at vi ikke tænker højere tanker om os selv end ret er, er vigtig.

Udholdenhed og tålmodighed har vi også hårdt brug for. Hellighed tager tid og hellighed må få tid til at formes i os. Den kommer ikke fra den ene dag til den anden.

Vore brødres og søstres forbøn, opmuntringer, formaninger og eksempel har vi også hårdt brug for. Kirke og menighed er vigtig og regelmæssig deltagelse i kirkens møder og gudstjenester er særdeles afgørende.

At stille sig til rådighed for Gud og lade sin krop, sin tid, sine evner og muligheder stå til rådighed og disposition for ham er også en vigtig komponent på helliggørelsens vej.

Forsagelsens vej må vi ikke unddrage os. Kendetegnet på det kristne liv er, at der lyder et stort ja til Guds nåde i evangeliet. Kristent liv er først og sidst positivt men nogen gange, til nogle ting, nogle valg og nogle situationer må der lyde et "nej" og et klart nej.

Ingen af os vil undgå at snuble og falde, men Gud er altid rede til at tilgive os, når vi beder ham derom og altid rede til at rejse os op, når vi falder.

Meningen med hellighed og helliggørelse er ikke at afkorte os, lægge byrder på os eller gøre livet glædesløst, men tværtimod at give os del i Guds liv med dette livs fylde af nåde, glæde og fred. Må Gud lede os til det liv og lade os lykkes i det.

PS: Artiklen er inspireret af Elith Olesens detaljerede doktorafhandling "De frigjorte og trællefolket - Amerikansk-engelsk indflydelse på dansk kirkeliv omkring år 1900", Forlaget Annis 1996.

Den handler om det, som man i teologien kalder "ordo salutis", oversat til almindeligt dansk "frelsens vej". Gennem nogen tid har jeg læst i bogen - den er massiv, er på over 900 sider, heraf 263 sider tæt skrevne noter.

Den er uhyre interessant, men ind imellem kan man godt blive træt af de mange detaljer og de mange navne. Jeg er heller ikke blevet færdig med den, men vil ind imellem genoptage læsningen af den. Dens titel er "De frigjorte og trællefolket - Amerikansk-engelsk indflydelse på dansk kirkeliv omkring år 1900", Forlaget Annis 1996.

Det er en yderst broget og sammensat fortælling, Elith Olesen har at fortælle os. Hvis vi som frie menigheder tror, at vores historie er unik, kommer vi ved læsningen til at tro om igen. Vi har såre meget fællesgods; ikke så lidt af det, han beretter om "de frigjorte" genkender vi i vor egen historie, og ikke så få af de sange, som er blevet sunget igen og igen hos os, har sin oprindelse i nævnte periode. Men det vil vi måske vende tilbage til ved en anden lejlighed.

Hvorfor, Herre?

Jobs klagesang - 1. del - Job kap. 1-2

Herren spurgte ham (Satan): "Lagde du mærke til min tjener Job? Hans lige findes ikke på hele jorden; han er en retsindig og retskaffen og gudfrygtig mand, der holder sig fra det, der er ondt."

Job. 1:8

Job til Herren: *Hvorfor har du gjort mig til skydeskive?* Job. 7:20

Hvorfor skal jeg have denne kroniske smerte i mit liv, Gud? Hvorfor mister jeg mit gode job midt i denne økonomiske krise, når alle synes jeg gør et godt stykke arbejde? Hvorfor kan vi ikke få vort ægteskab til at virke? Hvorfor døde vore to børn i en trafikulykke? Hvorfor svarer du ikke, når jeg beder til dig?

Dette klagende "hvorfor" stilles som regel, når livet bliver rigtigt svært for os. Når lidelsen synes at ramme helt tilfældigt, uforklarligt, uretfærdigt, uforholdsmæssigt hårdt. Bag vores "hvorfor" gemmer der sig nogle mere foruroligende spørgsmål, som nu kommer op til overfladen. De handler om, hvem Gud egentlig er - og er for os. Du er unfair, Gud! Jeg kan ikke stole på dig. Alt samvirker til gode for den, der.. bla. bla. bla. Det passer jo ikke. Jeg har gjort ALT, hvad du ønskede. Jeg har ofret alt for at vi som familie kunne komme ud på missionsmarken - og nu er min kone syg og vi må rejse hjem igen. Års arbejde spildt. Vreden og bitterheden vælder op i os, for Gud giver ikke mening mere.

Jobs Bog stiller skarpt på alle disse sjælekvaler. Det er en af Bibelens ældste bøger - og en af verdenslitteraturens største digte - en dramatisk fortælling om en mand, der var gudfrygtig og le-

Af Carsten Thomsen

vede helhjertet for Gud, fuldt overgivet til Ham. Alligevel bliver denne retskafne mand testet af Gud og ramt af alle mulige lidelser. Vi får et indblik i hans smertefulde klageråb midt i mørket og troskrisen, hans venners velmenende, men dybt forfejlede råd, og vi hører endelig Gud tale - efter lang tids tavshed og fravær - og Jobs reaktion.

Indledning

Jobs Bog er ikke en logisk og klar fremlæggelse af lidelsens problem, lidelsens "hvorfor". Leder vi efter lette, færdigpakkede og afrundede svar på dette bliver vi skuffede. Job får aldrig noget tilfredsstillende svar på, hvorfor han lider. Men ved afslutningen af bogen står Job tilbage med noget, der er langt vigtigere end hans mange "hvorfor" - han står tilbage med sin lidelses "hvem". Og som vi skal se, så er det langt vigtigere for Job, end hans mange fortvivlede klagesange.

Jobs Bog er ikke behagelig læsning, men digtet er uhyre realistisk. Det fortæller os, hvordan livet også nogle gange kan være. Den pakker ikke de dårlige nyheder pænt ind i glitrende papir - den fortæller os ikke at alting er ok, når det hele i virkeligheden er ved at gå op i limningen. Men dette store digt kommer på en overraskende måde også med trøst, medfølelse, indsigt og forståelse for de svære, uforklarlige ting i livet.

Fortællingen om Job giver os et indblik i en alvorligt prøvet mands troskamp - den viser os, at denne mand var i stand til - på trods af alle sine lidelser

- at leve med sin troskrise, sin tvivl, sine "hvorfor"-spørgsmål og komme til en større forståelse af hvem Gud var, og var for ham.

Job repræsenterer på en måde os alle. De færreste af os vil blive ramt af så alvorlige lidelser som han gjorde - men vi lider alle på den ene eller anden måde. Det kristne liv føles ofte svært, ikke nemt. Job var i en troskamp, han var på selvmordets rand, han følte en vedvarende pinefuld smerte i sin krop, han oplevede at se alt i sit liv forsvinde på et splitsekund, alt det han havde opbygget gennem et helt liv, han mistede sine børn, sin kones kærlighed, sine omgivelser og venners støtte og trøst. Lidelsen isolerede ham. Han led alene. Men han holdt ud.

Gud og Satan i Himlen

I denne artikel skal vi kun tale om de to første kapitler - og vi når ikke til Jobs råb og klage før i næste artikel. De første to kapitler i Jobs Bog sætter hele scenen for resten af bogen. Vi kommer "behind the scenes" - og får lov at kigge ind i den åndelige verden - i Himlen, hvor et endnu større drama end Jobs lidelser udspiller sig - Gud sætter det hele i gang ved at prale over for Satan om Jobs gudfrygtighed. Hans lige findes ikke på jorden - han er retskaffen og retsindig og holder sig fra ondt, siger Gud. Det får Satan til at udfordre Gud: "Jo, Job tjener dig, men kun fordi du har skærmet ham og givet ham et rigt liv. Lad mig nu få lov til at ramme ham med alskens lidelser, så vil han forbande dig op i dit åbne ansigt", siger Satan.

Gud, der har beskyttet Job, givet ham et godt helbred, en stor familie og velstand, lader nu gærdet omkring Job falde, og han giver Satan lov til at ramme Job. Først ryger Jobs rigdomme - hans medarbejdere og alt hans kvæg - så dør hans børn i en voldsom storm - og tilsidst får Satan lov til at ramme Job med ondartede bylder over hele kroppen, så han dag og nat ikke kan finde nogen ro i sine ubeskrivelige smerter.

Umiddelbart synes dette her at være en syg magtkamp mellem Gud og Satan, hvor Job blot en forsøgskanin i et koldt og kynisk transcendent laboratorium. Men det er kun på Satans side at kynismen findes - for Gud er der meget på spil i Satans udfordring. Jobs liv er blevet en slagmark mellem Gud og Satan. Om selve menneskets natur - har Gud sande, frie tilbedere, der elsker og tjener ham, alene af den grund at han er Gud - eller kan Gud kun få tilbedelse ved at uddele gaver og købe sig "ris-troende".

Selvom Satan i disse to kapitler har en hovedrolle, så må vi ikke overvurdere hans betydning i dramaet. Han forsvinder hurtigt efter denne scene og dukker ikke op igen mere.

Ydermere, så er denne strid mellem Gud og Satan en ulige duel. Satans magt er begrænset. Han har ikke frie tøjler til at angribe Job som han vil. Han må først indhente tilladelse hos den almægtige Gud. Satan kan kun operere inden for visse grænser, som Gud har sat. Han måtte f. eks. ikke tage Jobs liv. Så Jobs lidelser - og vores - hvor svære de er at forstå - sker fortsat indenfor Guds suverænitæt og med Guds sanktion. Intet rammer vort liv som ikke først har passeret Guds hænder.

Den uskyldige lider også

De to første kapitler åbner også for os det uudgrundelige mysterium, at uskyldige lider - at der er lidelser, som rammer os, som vi ikke har fortjent, som ikke har nogen rationel forklaring. Job var gudfrygtig, retskaffen, retsindig. Hverken Gud eller Satan - sætter spørgsmålstegn ved det - og Job fastholder også hårdnakket, at han er uden skyld.

Vi er hurtige til at se os om efter en årsag, når lidelsen rammer os. Er det mig? Hvad har jeg gjort forkert? Og jo, ens lidelser kan jo være et resultat af egne forkerte og syndige valg i livet. Økono-

*Der er langt mere på spil i
vore lidelser, end vi aner.
Vort udsyn, vort indblik i
tingenes reelle årsager er
uendeligt begrænset.*

misk ruin på grund af voldsomt overforbrug, sygdom på grund af usund livsstil, forlist ægteskab på grund af utugt. Men ofte kan vi ikke forbinde vor lidelse med nogen specifik synd i vort liv - ligesom Job, så er vi "uskyldige". Vi synes ikke, at denne trængsel, vi går igennem, samstemmer med en kærlig Gud, der vil os det bedste. Værst af alt - vi ved ikke altid, hvorfor vi skal gå igennem denne lidelse.

Vi begynder at stille spørgsmålstegn ved Guds omsorg. Den synes så lunefuld. Den ene dør i en trafikulykke, mens en anden i bilen slipper uden skrammer. Gud helbreder en for kræft, mens en anden dør. Hvorfor gjorde Gud ikke noget for at stoppe masseudryddelserne i KZ-lejrene under Anden Verdenskrig? Hvorfor lod han det bare fortsætte år ud og år ind? Hvorfor må uskyldige børn lide på kræftafdelinger på sygehuse, mens uærlige finansmænd lever i sus og dus? Hvorfor er goderne så ulige fordelt i verden?

Jobs Bog fastholder stædigt, at der er irrationalitet i livet - mysterier omkring lidelsen i verden, som vi ikke får svar på - som Gud har svar på, men som han af en eller anden grund ikke ønsker at give os - ligesom han ikke ønskede at forklare til Job. Vi må lære at leve med - ja endda omfavne dette mysterium. Kynikeren vil være hurtig - som Djævelen - til at sige: Så er Gud alligevel ikke kærlig. Eller så er han alligevel ikke mægtig. Han har ingen ret til at kalde sig suveræn og kærlig Gud. Og andre vil moralisere (blandt andet Jobs venner) og sige, jamen der

må være synd i folks liv (og Jobs liv), så vi har fortjent lidelsen på en eller anden måde.

Det er her i dette lidelsens minefelt, at Jobs lange samtaler og diskussioner med vennerne foregår.

Vore lidelser er ikke tilfældige

Åbningen på Jobs Bog understreger også, at der omkring vore lidelser er mere end vi umiddelbart får af vide. Det virker måske irrationelt, uforståeligt for os - men i Guds perspektiv er det anderledes. Job anede intet om det, der foregik i Himlen mellem Gud og Satan - og vi ved ikke, hvad der foregår i Himlen, når vi lider - Gud bruger sin lidende tjener Job til formål, som er helt hans egne i Himlen - og på jorden.

Der er langt mere på spil i vore lidelser, end vi aner. Vort udsyn, vort indblik i tingenes reelle årsager er uendeligt begrænset. Måske er det Guds vilje, at vi skal vandre i dødsskyggens dal, fordi der ikke er noget andet sted, hvor vi kan erfare og opleve den trøst, som hans stok og stav giver. Og måske er der i hans uudgrundelige forsyn nogle større formål i Himlen og på Jorden, som er årsagen til at han i kalder os til at være tjenere gennem vore lidelser og skrøbeligheder.

Gud er god, og han ønsker og hensesigter for mennesket er gode - han skabte verden som et godt sted for menneskene at være. Uden lidelser. Men lidelsen

trådte ind i verden som et resultat af Adam og Evas oprør mod Gud - vi er nu dødelige og mærker smerten og lidelsen i vore liv. Så lidelsen synes både at ske inden for og uden for Guds vilje. På samme tid. Lidelsen står i modsætning til Guds oprindelige plan med den verden han skabte - men lidelsen bruges også af Gud i hans store historiske frelsesplan. Det ser vi blandt andet i korset - der på samme tid er historiens mørkeste time og største øjeblik - en tilsyneladende modsætning

til Guds vilje (du må ikke dræbe) og en opfyldelse af Guds frelsesplan. Som Peter siger det i Ap. Gerninger 4:27-28:

“Ja, i sandhed, de har slået sig sammen i denne by mod din hellige tjener Jesus, som du har salvet...for at udføre det, som din hånd og vilje forud havde bestemt skulle ske.

Paulus peger i 2. Korintherbrev 4:16-18 også på, at det mørke, der omgiver os i lidelsen ikke er den eneste virkelighed. Der er en anden uset virkelighed - i os

og uden for os: “Derfor bliver vi ikke modløse, for selv om vort ydre menneske går til grunde, fornyes dog vort indre menneske dag for dag. For vore lette trængsler her i tiden bringer os i overmål en evig vægt af herlighed, for vi ser ikke på det synlige, men på det usynlige; det synlige varer jo kun en tid, det usynlige evigt”.

I næste artikel vil vi se nærmere på, hvordan Job reagerede midt i lidelserne og det store “hvorfor”.

Når Gud helbreder

af Joni Eareckson Tada; LogosMedia, 2013

Af Louis Nielsen

En bog af Joni modtages altid med taknemmelighed, forventning og glæde. Hendes historie er alment kendt, så den behøver ikke gentages her. Men siden er Joni blevet ramt af yderligere sygdom, af smerter så voldsomme, vedvarende og pågående, at de gør livet næsten uudholdeligt for hende, og igen står hun der med sine spørgsmål og ikke indfrie bønner om lindring og lægedom.

Igen er der flere, som gerne vil komme hende til hjælp med deres version af, hvordan tingene efter deres tro og mening burde være. Og igen har vi Jonis refleksion over tingene og hendes villighed til at forsone sig med Guds vilje, som for hende kun er god og fuld af indsigt, formål og endda velsignelse.

De indlagte bibelske betragtninger er teologisk sunde og modne og til opbyggelse og hjælp for læseren.

Jonis hverdag er overordentlig besværlig og natterne mildest talt forfærdelige, men hun kommer igennem ved Guds og ved venners hjælp, ikke mindst hendes elskede mands, for hvem det alt sammen må være et kors af de helt tunge.

Joni er heller ikke typen, som sidder passiv hen; hun engagerer sig for sine lidelsesfæller og står i spidsen for en institution oprettet for at hjælpe andre handicappede, ikke mindst i lande, hvor der ingen hjælp er at hente fra det offentlige. Uddeling og tildeling af rul-

lestole er en af organisationens helt store opgaver og Joni fortæller flere rørende historier fra dens virke.

Joni - en mønsterlidende

Joni, tror jeg nok, må siges at være en ener. Men hvem ved? Utvivlsomt findes der andre, måske endda mange, hvis historie er lige så lysende, men som ikke når frem til vores kundskab. Sådant er det nu engang i livet og også i Guds rige, jvf. Heb 11:32 ff. Hun har fået lov til og har haft omstændigheder til at fortælle sin historie, så tusinder og atter tusinder har lært den at kende og er blevet berørt.

Hun må vel kaldes en “mønsterlidende”. Hun gør ikke meget ud af sig selv, hun ophøjer sig ikke og tager æren selv. Hun er ydmyg og en hengiven discipel. Hun er ikke en knækket person, ikke på nogen måde krybende, der er myndighed og værdighed over hende, og hun aftvinger respekt.

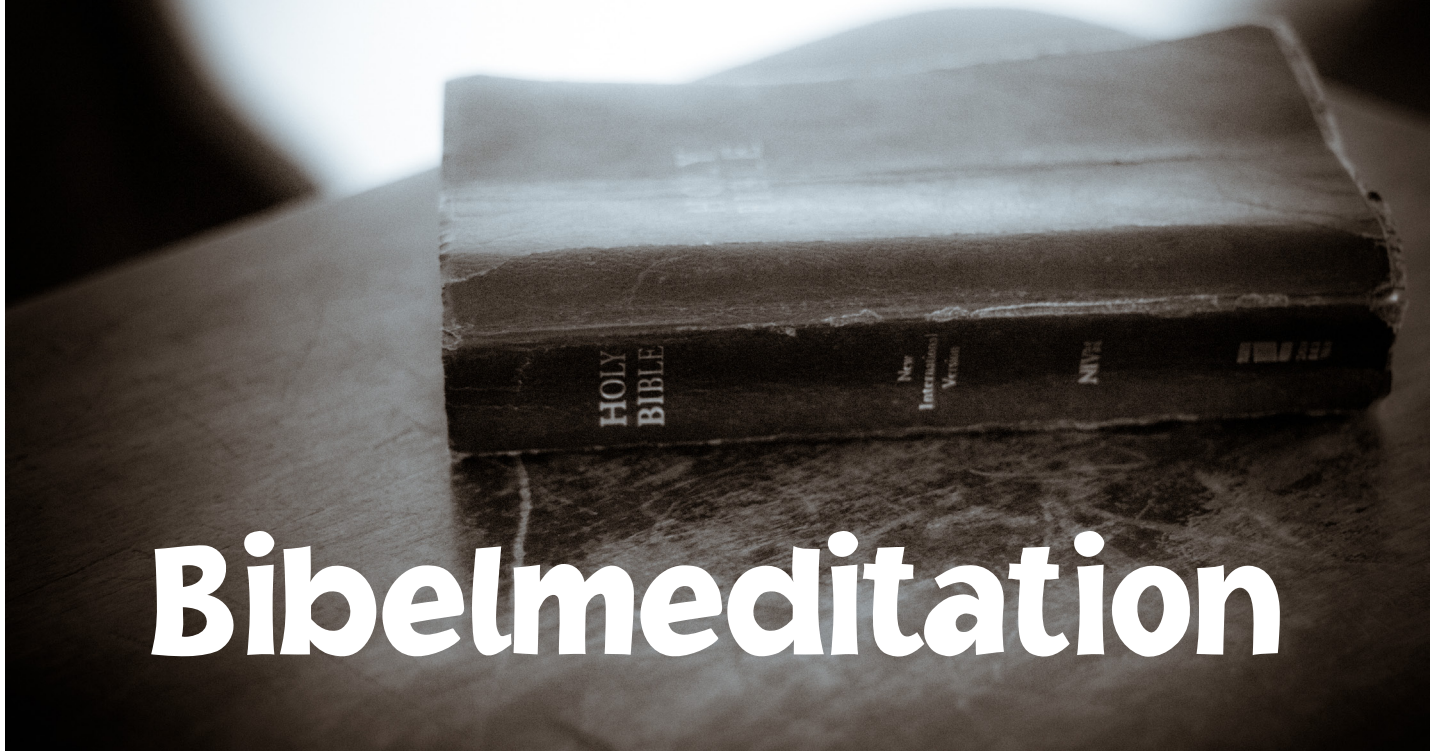
Måske fortæller hun ikke alt; noget er sikkert skjult mellem hende og Gud; måske har hun også sine Jobsstunder eller Jeremiasstunder. Måske klager kun til tider som Asaf eller Heman; hvem ved? Uden tvivl æres Gud gennem et liv som hendes og gennem hendes fortælling, som sikkert vil være til hjælp for mange. Men måske havde hun bragt mere trøst i hvert fald til nogle, hvis bogen også havde vidnet om de sværere ting i hendes liv, dér, hvor det næsten har været umuligt at have tillid til Gud og

sige tak, dér hvor modet sank, knæene vaklede og hænderne sank.

Jeg ved det ikke, og det er nok forkert af mig at rejse de spørgsmål, men samtidigt med, at jeg beundrer Joni og henter hjælp, støtte og inspiration fra hendes liv og med glæde læser hendes bøger, er hendes format for stort for de fleste af os, som i forhold til hende kun bærer på “små lidelser”, men som til tider kan have mere end svært med at forsone os med disse.

Bogen er på 282 små sider og har 10 kapitler. Den er oversat af Anette Broberg Knudsen og sproget falder naturligt og er let læst. Omslaget og den grafiske tilrettelæggelse er lagt i hænderne på Amalie Puggaard Poulsen, som har præsteret et flot stykke arbejde. Bogen være hjerteligt anbefalet, men ikke kun til at blive læst, men også til videre refleksion.

Bibelmeditation

Af Carsten Thomsen

Jeg **gemmer** dit ord i mit hjerte,
for ikke at synde mod dig.
Med mine læber **opregner** jeg
alle de bud, du har givet.
Jeg **grunder** over dine forordninger
og har dine veje for øje.
Luk mine øjne op,
så jeg kan **iagttage** underne i din lov.
Altid hentæres min sjæl
af **længsel** efter dine bud.
Salme 119:11,13,15,18

Jeg ligger vågen om natten og **mediterer**
over dit ord. *Salm 119,148 (Bibelen på
Hverdagsdansk)*

En kristen skal læse sin Bibel. Ja, det ved
vi godt. Det er blevet banket ind i os
gang på gang. Og det er bestemt godt at
læse sin Bibel. Ikke et ondt ord om det.
Men det er ikke blot vigtigt at komme
igennem Skriften - vigtigere er det, at
Skriften kommer igennem os.

Det er godt med regelmæssig læsning,
hvor vi systematisk får læst hele Bibelen,
men ofte er vi også hurtige til at forlade
Ordet, når vi først har læst det. Eller gå
direkte over til en andagtsbog, eller over
til bøn for de ting, der optager os lige nu
og her.

Den troende i Salme 119 udfordrer os.
Den hengivenhed, længsel og tørst han
har efter ikke blot at læse Skriften, men
grunde på dens bud, memorere teksten,
huske på den, iagttage dens under, som
man beundrer en smuk solnedgang. Det
taler om en, der dagligt mediterer over
det, han læser - og føler dybt i sit hjerte,
at det ikke alene er nødvendigt, men
vigtigere end alt andet i livet.

Læser vi for meget i Bibelen?

Det lyder måske mærkeligt, men egentlig
kan der godt være en fare i, at vi læser
for meget i Skriften. Måske er der nogen,
som bør læse mindre i Skriften - og så
bruge noget mere tid til at grunde over
det, de har læst.

Der står i Jakobs Brev 1:23-25:

“Den, der er ordets hører (eller læser,
red.), men ikke dets gør, ligner en, som
betragter sit eget ansigt i et spejl: Han
betragter nok sig selv, men går bort og
har straks glemt, hvordan han så ud.
Men den, der fordyber sig i frihedens
fuldkomne lov og bliver ved den og ikke
er en glemsom hører, men en gerningens
gører, han skal være salig ved det, han
gør.

Dette afsnit taler ikke kun om lydighed,
men også om fordybelse, om en der gør
sig en anstrengelse for at huske, det han
har hørt eller læst, som får Ordet ned i

hjertedybet. Men det taler selvfølgelig
også om lydighed. Og det er også sal-
mistens hovedbekymring. “Jeg gemmer
dit ord i mit hjerte, for ikke at synde
mod dig” (v. 11). Han mediterer, så han
ikke bliver ført vild (v. 29, 30 og 37)
ønsker at Ordet vejleder ham, giver ham
lys over den vej, han skal gå (v. 9,10),
han ønsker at blive opmuntret, styrket,
bekræftet ved Ordet. Det er næring for
hans sjæl og ånd, ligesom brød er det for
hans krop.

At meditere over Bibelen kræver ikke
alene koncentreret læsning, men bagefter
at tænke over det, man har læst og stille
spørgsmål til teksten og være åben over
for hvad Gud har at sige til en gennem
det man har læst - om hvem Gud er og
hvem man selv er i forhold til Gud og
andre. Hvilke bud og formaninger, man
bør indrette livet efter, hvilke løfter man
kan tage til sig - og det handler også om
at beundre, om en ny og forøget glæde
bare over at være i Guds nærvær og lade
Helligånden åbne Ordet, at nyde at sidde
stille og lade Guds Ord blive næring for
ånden.

Prædikanten John Piper siger det et
sted: “Gud elsker sit ord. Han har en
forkærlighed over for sit Ord, og han
ærer Hans eget Ord med sit nærvær og
med sin kraft”.

Intet mystisk ved meditation

Ordet meditation kommer fra latin og betyder at gruble eller at grunde over noget. Det er det, der sker - eller bør ske - når vi har vores "stille stund", vores "andagt" vores "bibeltid", eller hvad vi nu kalder det. Kristen meditation handler om at dvæle ved Ordet, egentlig betyder det at tygge drøv på Ordet, gumle på det ladet det synke ned i os, så vi kan fordøje det langsomt, og lade det få lov at gøre sin virkning i os.

Der er ikke noget mystisk ved bibelsk meditation. Du behøver ikke tænde røgelse, tage et bedetæppe frem eller håbe på, at du i meditationen får en eller anden mysteriøs forening med Gud, som kun er forundt nogle ganske få udholdende munke.

Skrift-meditationens formål er at være sammen med Gud, nyde Guds nærvær, lytte til hvad Han har at sige om sig selv og om os i Ordet. Som en engang har sagt: "Meditation er at bringe sandheden i kontakt med hjertet, indtil den Tree-nige Gud bliver så virkelig for dig, at du søger Ham med hele dit væsen."

Men det er også noget af det mest udfordrende i vort kristenliv.

C.S. Lewis siger:

"Det øjeblik, du vågner hver morgen, så farer alle dine ønsker og håb for dagen imod dig som vilde dyr. Og det første du må gøre hver morgen er at lytte til den anden stemme, fra et andet sted, og lade det andet, større, stærkere og mere stille liv flyde ind i dig".

Det kender vi godt. Vi er gode til at meditere - men det er alle vore egne ønsker og håb og drømme og frygt og fantasier og bekymringer og grublerier om dit og dat, der hurtigt optager os dagen igennem. Vi synes, vi bliver udfordret af en stresset hverdag med mange aktiviteter og pligter og ansvar og gøremål og vi har også indrettet os med diverse gadgets, der distraherer og tager opmærksomheden.

Alt dette må ikke få lov til at kvæle Guds Ord i os.

Åbne os for Ordet

At meditere over Guds ord kræver først og fremmest, at vi giver plads, tid, ro og stilhed og forbereder vort hjerte og beder Gud om at åbne Ordet for os:

"Luk mine øjne op, så jeg kan iagttage underne i din lov", siger salmisten i vers

"Gud elsker sit ord, og han ærer Hans eget Ord med sit nærvær og med sin kraft"

John Piper

18. Denne bøn bør være indgangsbønnen til al vor omgang med Ordet, siger den skotske prædikant Robert Murray McChesney. Før vi læser Skriften, er det er godt at være i denne position af afhængighed af Gud, af ydmyghed foran Ordet - og sige til Gud "Tal, din tjener lytter.

Vi er dybt afhængige af, at Gud ÅBNER vore øjne. Med vores egen forstand kan vi læse det - men skal det varme vore hjerter - skal det mætte vor sjæl - skal det tale formanende og bevæge os til bekendelse og lovsang, så må Helligånden i os åbne dette Ord - så må Gud komme med sit nærvær.

Stil spørgsmål til teksten

I Skriftmeditationen stiller vi også forskellige spørgsmål til det, vi har læst - alt efter, hvilket afsnit vi læser. Hvad siger afsnittet om Gud og hans karakter og person? Det han gør og er for dig. Hvad siger teksten om dig eller verden eller kirken og det du bør gøre eller være i forholdet til Gud eller andre mennesker omkring dig? Hvad springer lige i øjnene på dig? Hvad bekymrer dig i det afsnit, hvad glæder dig? Hvilke løfter kan du tage til dig? Hvilke formaninger udfordrer dig? Hvad kan du takke Gud for i det afsnit du lige har læst - det han lige har vist dig og åbnet op for dig i Ordet. Er der noget i afsnittet, som nu leder dig til bekendelse over for Gud? Som du må bede om tilgivelse for? Hvad kan du bede for i dit eget liv omkring det, du lige har mediteret over.

Selvfølge ikke alle disse spørgsmål på en gang - måske det bare er et enkelt vers eller en enkelt sætning, som lige fanger os. Det er ofte nok til dagens meditation, som kan lede til lovprisning, taksigelse, bekendelse, bøn.

Bliv ved Ordet trods tørhed

Dietrich Bonhoeffer taler om nødvendigheden af den daglige skriftbetragtning eller skriftmeditation.

- I meditationen læser vi den os givne tekst med den forjættelse, at den har noget at sige os ganske personligt for dagen i dag. Vi bliver ved med at udsætte os selv for den enkelte sætning og det enkelte ord, indtil vi er ramt af det ganske personligt.

- Dermed gør vi ikke andet, end hvad den jævne og mest ulærde kristne gør hver dag: Vi læser Guds ord som Guds ord til os. Vi venter på Guds ord til os. Det er ikke nogen tom venten, men en venten på grundlag af en klar forjættelse. Ofte er vi så bebyrdede og overlæssede med andre tanker, billeder og bekymringer, at det varer længe, inden Guds ord har ryddet alt dette af vejen og trænger igennem til os. Men det kommer, det er sikkert, så sandt Gud selv er kommet til menneskene og vil komme igen. Netop derfor vil vi begynde vor meditation med bøn om, at Gud gennem sit ord til os vil sende sin Helligånd og åbenbare os sit ord og oplyse os.

Men Bonhoeffer kender også til de frustrationer der er ved at sidde stille og alene foran Guds Ord. Og lad mig slutte med hans betragtninger om dette:

- Til tider vil, ikke blot i begyndelsen men atter og atter, en stor indre tørhed og ligegyldighed gøre sig bemærket hos os, en ulyst, ja uskikkethed til meditation. Når vi erfarer dette, må vi ikke blive hængende i det. Frem for alt må det ikke afholde os fra netop nu at overholde vor meditationsstund med stor tålmodighed og trofasthed. Det er derfor ikke godt at tage de dårlige erfaringer, vi gør med os selv i meditationsstunden, altfor alvorligt. Ellers kan det let gå sådan, at vor gamle forfængelighed og den utilladelige stillen krav til Gud her sniger sig ind ad en from omvej, som vi havde nogen som helst ret til lutter opløftende og lyksaliggørende erfaringer, og som om erfaringen af vor indre armod skulle være uværdig for os. Kunne det mon ikke tænkes, at Gud selv sender os de tomme og tørre tider, for at vi på ny skal forvente alt af hans ord. Søg Gud, ikke glæde - det er grundregelen for al meditation. Hvis du søger Gud alene, så vil du modtage glæde - det er forjættelsen til al meditation.

Fra Helvedes Blækhuis!

Brev 7: Djævelen - virkelig eller overtro? del 1

Af Louis Nielsen

Lige dette brev er meget indholdsmættet, så meget, at vi må tage det i to omgange. Som de fleste af brevene er det også svært.

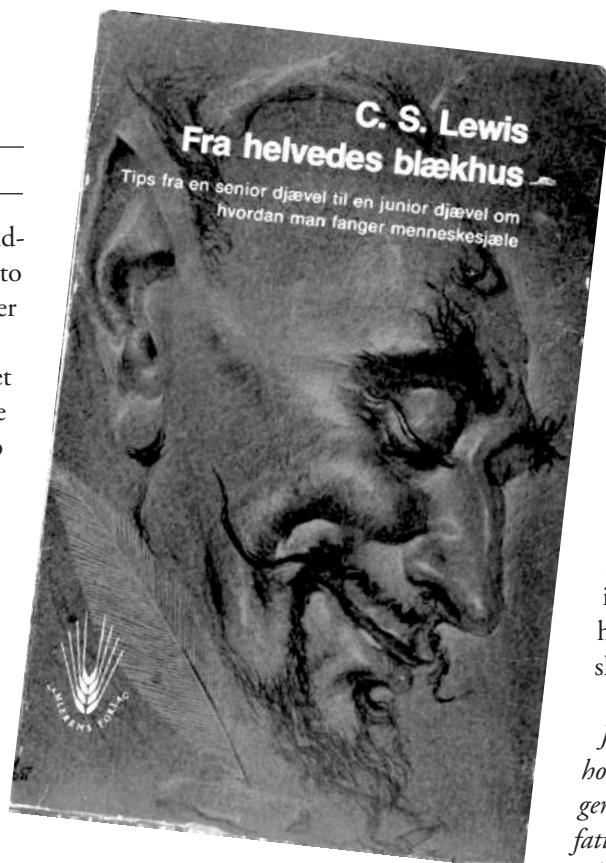
Fangegarn virker en smule irriteret på sin nevø. Følger denne slet ikke med? Nederkommandoen har jo udtalt sig om det, han spørger om; hvorfor spørger han så? Sådan er det med unge mennesker; de går kun op i deres egne ting; og sådan noget som regler, regulativer og officielle skrivelser og hvordan staten og samfundet fungerer interesserer dem slet ikke.

Fangegarn er en sur mand. Men hvad kan vi vente andet af en helvedes håndelanger? Men det er interessant, at de åbenbart også kender til generationskløften i Helvede?

Er det mon sådan, fordi Helvede er sådan, eller er det fordi, at Helvede på mange måder afspejler den jordiske virkelighed, fordi vi så ofte forkludrer vor jordiske tilværelse og gør den mere lig Helvede end lig Himlen? Ingen kan naturligvis svare på det spørgsmål, men Jakob, Jesu broder synes at have tænkt over det, når han taler om tungen, som sat i brand af Helvede.

Men hvad tjener nu Helvedes interesse bedst; at det og dets håndlangere er skjult og forbliver skjult for menneskene, eller at det optræder åbenlyst? Hvad betyder det om menneskene tror eller ikke tror på Helvedes og Djævelens og dæmonernes eksistens? Se, det er et vigtigt og interessant spørgsmål, og det spørgsmål vil Fangegarn nu besvare.

Om man skal satse på det ene eller andet afhænger af tiderne, og hvordan menneskenes indstilling er. Det er en strategisk svær beslutning og stiller selv

Helvede over for et dilemma.

Lewis følger via Fangegarn op på det tema med nogle meget vigtige og nærmest profetiske sætninger:

Når menneskene ikke tror på vor eksistens, går vi glip af alle den direkte terrors frydefulde resultater, og vi får ikke skabt nogen mennesker fulde af overtro. På den anden side, når de tror på os, kan vi ikke gøre dem til materialister og skeptikere. Ikke endnu i det mindste. Jeg nærer store forhåbninger om, at vi i rette tid skal lære, hvordan vi skal bære os ad med at gøre deres videnskab så følelsesbetonet og så fuld af myter, at det, der i virkeligheden er tro på os (selv om det ikke går under det navn), vil smygge sig ind i det menneskelige sind, mens det bliver uimodtageligt for troen på Fjenden. "Livskraften", dyrkelsen af det seksuelle, og nogle af psykoanalysens synspunkter kan her vise sig at være nyttige. Hvis vi engang bliver i stand til at

skabe vort mesterværk, manden, der både er materialist og tror på magi, som ikke simpelt udtrykker, men formentlig tilbeder det, han med et svævende udtryk kalder "kræfter", mens han benægter, at der findes "ånder" - så vil slutningen af kampen være i sigte. Men indtil da må vi adlyde vore ordrer.

Gud og Djævelen

Det vender vi tilbage til om lidt. Men inden da vil vi et kort øjeblik se på, hvad Fangegarn umiddelbart herefter skriver:

Jeg tror ikke, du vil få vanskeligt ved at holde patienten i uvidenhed. Den kendsgerning, at "djævle" efter den moderne opfattelse er overvejende komiske figurer vil være dig til hjælp. Hvis der begynder at dukke en eller anden svag anelse om din eksistens op i hans sind, så fremkald i hans fantasi en forestilling om et væsen i rød trikot og gør ham det klart, at eftersom han ikke kan tro på sådan noget (det er en gammel og prøvet metode at forvirre dem på), kan han heller ikke tro på dig.

Djævelen og dæmoner er given ting i Bibelen, men vi får ingen forklaring på deres eksistens, og i det hele taget afviser, ja næsten forbyder Bibelen os at spekulere over det.

Guds Søn har tilintergjort Djævelens gerninger; han er en slagen fjende; slangens hoved er knust, og engang vil han for evigt være henvist til det sted, som er beredt ham - Ildsøen. Men endnu har han sin tid, og endnu "går han omkring", og endnu har Guds folk en kamp at kæmpe mod ham og hans horder af dæmoner og kræfter og magter.

Eftersom Gud er den eneste, som har liv i sig selv, og er alle tings skaber, må

også Satan være skabt af Gud. Men han kan umuligt være skabt som ond, det må være noget, som efterfølgende er sket. Men hvor, hvordan, og hvornår får vi ikke svar på; det er os en gåde, et spørgsmål, vi må lade ligge.

Han er personlig og har navn, men han er ikke på nogen måde Guds ligemand; helt og fuldt er han under Guds magt, kontrol og dom.

Moderne tankegang har svært med at finde plads til Djævelen; selv i teologien er det det almindelige, at hans eksistens benægtes. Men dermed bliver det også svært at gøre rede for ondskaben. Selvfølgelig kan ondskab et langt stykke af vejen forklares ved, at mennesket er ondt, eller ved fejl og brist, som mennesket genetisk set er behæftet med, men fundamentalt rejser ondskabens tilstedeværelse i verden som sådan og ikke kun i mennesket spørgsmål, som ikke kan forklares uden den bibelske åbenbaring med urhistoriens fortælling om Adams og Evas fristelse og fald i synd som hovedpointe.

Naturligvis kan man altid gøre grin med forestillingen om en Djævel og om djævle, og det bliver der ofte. Vil man være pjattet kan man altid være det, og på den måde kan man slippe uden om mange ubehagelige ting. Men de indhenter en altid før eller siden.

I vort sind bærer vi alle på en anelse om, at livet er farefuldt, at der er en, som vil os det ondt og ustandseligt pønser på, hvordan han kan bringe os i ulykke. Men vi har også let ved at afvise denne anelse om Djævelens eksistens, netop fordi der så ofte bliver gjort grin af den kristne forestilling om Djævelen og djævle; her til har også kristen middelalderkunst bidraget med sit, tænk bare på kalkmalerierne i mange danske landsbykirker med deres groteske afbildninger af djævle, som nok dengang blev taget alvorligt, men som en moderne betragter kun kan smile af.

Overtro oom Djævelen

Men nu tilbage til det første citat. Helvede har haft megen morskab af tidligere tiders overtro. Hvad den har drevet mennesker til er frygtindgydende. Overtro er ikke tro, men mangel på tro på Gud. Hvor Gud er fraværende, er Guds modstandere så meget mere nærværende. Hvor Guds lys mangler, er mørket så

Moderne tankegang har svært med at finde plads til Djævelen

meget mere omfattende. Hvor frygten for Gud savnes, er rædslen og frygten for det ukendte så meget mere udtalt. Guds fravær i menneskers liv og tænkning leder ikke til en rationel formålsstyret verden, men til en irrationel.

Og en sådan verden vækker glæde og morskab i Helvede, og Helvede føler et tab ved, at verden ikke er indrettet sådan mere. Overtroen gav det megen morskab, og muligheden for at terrorisere menneske var større dengang. Men Helvede har ikke tabt modet og arbejder heftigt på at genvinde det tabte territorium ved videnskabens hjælp.

Misbrug af videnskab

Videnskab er flere ting, og når vi bruger ordet, bør vi tænke os godt om og definere for os, hvad vi vil forstå ved "videnskab". Kristendom og Bibel er som sådan ikke imod videnskab, tværtimod opmuntrer de os til at undersøge Guds verden, opfylde Guds verden, gøre os klog på verden og derigennem lære dens Skaber bedre at forstå og kende og dermed bringe ære og pris til Ham. På den måde åbner gudstroen op for den videnskabelige udforskning af verden og af livet.

Men som alt andet i menneskers verden kan videnskaben misbruges til at handle om noget helt andet end det, som er det naturlige område for videnskaben at forske i. Det sker, når videnskaben bliver filosofisk, bliver politisk, bliver magtsøgende og vil sætte sig på livet og herske over livet.

Lewis taler om at gøre videnskaben

"følelsesbetonet", dvs. lade den udvikle sig derhen, at det bliver, hvad mennesker føler og ønsker, som bliver dens ledemotiv og ikke en objektiv søgen og leden efter sandheden.

Er det ikke det, som er sket eller ofte sker? Er det ikke det, vi oplever med den såkaldte "ny ateisme"? eller når politikere og andre dikterer os, at darwinismen skal gælde så ubetinget, at der slet ikke åbnes rum for, at en skabelse kan have fundet sted.

Er det ikke det, som sker, når vi gør køn til en social konstruktion og lader ægteskabet fare samme vej? Er det ikke det, som sker, når der oprettes fag på universiteterne, som går for at være videnskab, skønt de ikke har noget som helst videnskabeligt grundlag?

Alt skal i dag være videnskab og vil gøre krav på at være videnskab uden at have det mindste til fælles med klassisk videnskab. Jo det følelsesbetonede har afgjort indtaget meget af den "videnskabelige" tænkning, og dermed har også "myterne" (de moderne myter) holdt sit indtog på Parnasset.

Og Helvedes strategiske fremstød, dets "mesterværk", som på Lewis' tid kun var på tegnebrættet, er ført ud i livet. Med det kan Helvede fuldt ud identificere sig, for det ser i det en tro på det selv, udtænkt som det er i Helvede selv. Ikke mindst de såkaldte psykiske videnskaber har ydet deres store bidrag dertil ved at omforme mennesket til noget andet end det, som det er fra Skaberens hånd, et væsen af både stov og ånd, krop og sjæl, men skabt i Guds billede og dermed et væsen, som Gud har en mening med: at

vinde det for sig selv. Heller ikke de sociale videnskaber, de samfundsteoretiske og økonomiske går fri for anklagen om, at det følelsesbetonede og mytedannende har dikteret de konklusioner, de har frembragt.

Videnskabens autoritet

Ulykken er også, at "videnskab" er blevet et meget autoritært ord og et meget afsluttende ord. Hvis "videnskaben" har sagt noget, står det til troende, og alle har helst at tage det til efterretning og indrette sig efter det. Politikere og samfundets ledende mænd og kvinder gør det nærmest per refleks. Også indenfor teologiens verden har videnskaben fået et meget stort ord at sige, et ord, som ofte gælder mere end Bibelens ord. Hvis videnskaben siger, at noget er umuligt, så er det umuligt, og Bibelen må tilpasse sig den virkelighed; Bibelen må derfor "demytologiseres", og dens budskab tillempest, så det passer til tidens dogmer.

Men det mest forfærdelige ved det er, at samme menneske bliver "uimodtageligt for troen på Fjenden". Det er jo også på det mest tragiske gået i opfyldelse. Helt fra barnsben er der mennesker, som erklærer det umulige i at tro på Gud. De bibelske grundfortællinger glider ud af skolen og erstattes af menneskenes egne grundfortællinger. Børn sendes ikke længere i søndagsskole, derfor vokser også uvidenheden om Gud med foruroligende hast.

Som kristne og som kirke formaner vi til at stå fast, til ikke at lade os rive med og trykke ned af Djævelens snigløb, til at iføre os Guds fulde rustning, løfte troens skjold og tage imod Åndens sværd, som er Guds ord. Guds sandhed vil altid overleve, og den vil sejre til sidst. "Gud lader sig ikke spotte", siger Paulus. Han lader sig heller ikke spotte af de "som undertrykker sandheden med uretfærdighed".

Hans sandhed ligger åbent for alle at se og har gjort det fra verdens skabelse. Antikristelige kræfter virker i verden, endda før Antikrist selv er trådt frem, og hans virke karakteriseres af, at den sker "med alt uretfærdighedens bedrag over for dem, der fortabes, fordi de ikke har taget imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst"..

The Impossible

Den 26 december 2004 blev kysterne ved Indonesien, Sri Lanka, Indien og Thailand oversvømmet af en ødelæggende tsunami. 230.000 mennesker blev dræbt og et utal mistede deres hjem og levebrød. Nu er den første store Hollywood-produktion af denne katastrofe kommet - og den fokuserer meget skarpt på én families kamp for at overleve tsunamien og blive genforenet i dagene efter i det kaos som opstod.

Det er en virkelig families historie, der her genfortælles - selvom det i *The Impossible* er blevet til en britisk familie i filmen, hvor det oprindeligt var en spansk familie - for at få Hollywood-stjerne Naomi Watts og Ewan McGregor med i hovedrollerne.

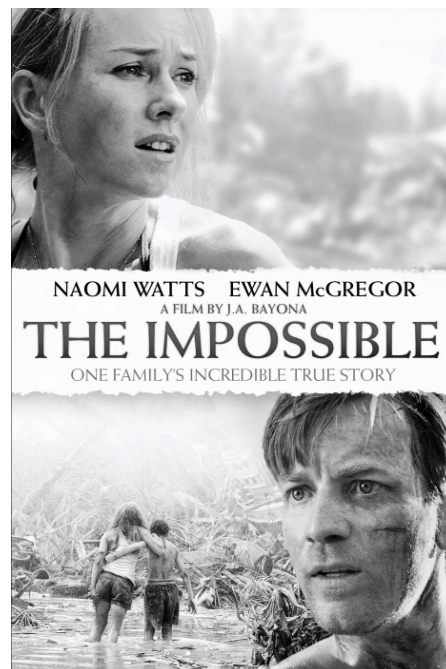
At vælge at fokusere på nogle få personers skæbne har både sine fordele og ulemper. Fordelen er, at vi hurtigt identificerer os med nogle personer og bliver grebet mere følelsesmæssigt end hvis det havde været et mere overordnet dokumentaristisk forsøg på at skildre tusinder af menneskers dødsdøds kamp. Ulempen er, at der så ikke stilles så skarpt på thailands befolkningens massive tragedie - den står ligesom lidt i baggrunden for familiens forsøg på at genfinde hinanden.

Jeg blev i hvert fald grebet - fra først til sidst er den åndeløst intens og det er meget stærke scener i starten, hvor kvinden og sønnen flyder med tsunamien og støder ind i træ, metal og alt muligt, der hvirvler rundt i vandet.

En Gud midt i lidelsen?

Filmen prøver at give en fornemmelse af, hvordan katastrofen må have været - set fra en overlevendes synspunkt - og hvor umuligt det er at fatte omfanget af katastrofen, når man står i den. Vi er opslugt af disse fire menneskers vilje til at overleve.

På et tidspunkt panorerer kameraet opad over ødelæggelserne og vi ser solen skinne mellem skyerne. Uden ord synes filmen at spørge, om nogen ovenfra ser med. Er der en større mening og et større formål med lidelserne på Jorden - hvor er Gud midt i de smertefulde begivenheder? Men hos hovedpersonerne er der kun få refleksioner i den retning.

Her er det kampen for at overleve, der fylder tankerne.

Filmen viser flere eksempler på hvordan katastrofen får både det bedste og værste frem i mennesker - mest det første - flere scener hvor vi ser, hvor uselviske lokalbefolkningen er, da de tager sig af de vestlige turister - og kvinden og sønnen, der hjælper et lille barn med at blive genforenet med sin far. Men der er også selviske mennesker i filmen, som ikke har øje for andre end dem selv midt i det efterfølgende hjælpearbejde.

Forleden var der en historie i medierne om en kvinde, der mirakuløst havde overlevet i to uger under murbrokkerne efter et fabrikkollaps i Bangladesh. Vi fokuserer jo på disse overlevelses-historier og kan næsten glemme de 1.000 der døde i denne katastrofe.

Vi har nok brug for sådanne "mirakler" - vi ligesom trænger til dem og overeksponerer dem, som denne film gør - midt i en altovervældende katastrofe er der en trøst i sådanne "umulige" historier - i en verden fyldt med smerte - så er det også sandt, at der er en god Gud, som en dag vil gøre alting godt og nyt igen - og disse historier med håb midt i lidelserne peger på en eller anden måde frem til den tid, hvor der ikke mere skal være død, sorg eller tårer. Det umulige er blevet gjort muligt gennem Guds sejr over døden.

Jesus – vejen til glæde i Guds kirke

Vi har allerede beskæftiget os en del med Johannes-Evangeliet i en anden af dette magasins serier. I serien om kristen spiritualitet er vi nået til Johannes' spiritualitet, og vi bragte den første artikel herom i sidste nummer. I denne artikel vil vi samle os om Johannes' Første Brev.

Her kommer vi ikke uden om brevs vidunderlige indledning:

“Det, som var fra begyndelsen, det, som vi hørt, det, som vi har set med vore øjne, det, som vi betragtede og vore hænder rørte ved: livets ord – og livet blev åbenbaret, og vi har set det og vidner om det og forkyn-der det evige liv, som var hos Faderen og blev åbenbaret for os – det, som vi har set og hørt, forkyn-der vi også for jer, for at også I kan have fællesskab med os; og vort fælleskab er med Faderen og med hans søn, Jesus Kristus. Dette skriver vi, for at vor glæde kan være fuldkommen” (1 Joh 1:1-4).

Kun evangeliet kan tale, som der her bliver talt. Her er ingen luftighed, ingen overhovedet, her handler det ikke om “syner” og “udspekulerede fabler” (Kol 2:18; 2 Pet 1:16), men om noget helt virkeligt, en åbenbaring fra Gud mere konkret end noget andet, apostlen havde oplevet, noget som ikke bare var for øjeblikket, men havde evigheden i sig og som efterlod sig stedsevarende spor i tiden.

Det var intet mindre end Guds herlighed, de så (Joh 1:14), men ikke Guds herlighed for bare et kort øjeblik som tilfældet havde været med alle gud-domssyner givet menneskene til dato, men Guds blivende herlighed (Joh 1:32; 51), som nu blev hos dem. “Gud havde befalet”, som han havde befalet i skabelsens morgen, at “lys skulle skinne frem af mørke”, og nu skinnede det i troende menneskers hjerter, lyset med “Guds herlighed på Kristi ansigt” (2 Kor 4:6).

I lyset af det her, kan man godt undre sig over, at nogle mennesker går så meget op i syner og oplevelser, som de gør. Måske har de været ægte nok, det vil jeg ikke bestride, men skal de virkelig tillægges den betydning, som de bliver tillagt, er de virkelig så afgørende, at man næsten får det indtryk, at det er dem, som har fremkaldt troen snarere end mødet med Jesus gennem evangeliets ord.

På den måde kommer de til at skygge for evangeliets herlighed og kan hurtigt vise sig at blive et fatamogana, skrøbeligt som alt, hvad der bygger på mennesker, er det.

Det er ikke sådan Gud ønsker, at vi skal kende ham, og det er ikke sådan, at vi lukkes ind i fællesskabet med Faderen og med Sønnen og fællesskabet med alle, som hører ham til, det er ikke på den måde, vi erfarer og oplever evangeliets og fællesskabets glæde. Bare vi dog ville få øjnene op for det og ikke lade så meget af vor kristendom hvile på sådanne ting.

Ordet om Jesus

Straks vi læser Johannes' ord genkender vi flere ting fra evangeliet, som bærer hans navn. Prologens ord om Jesus som Ordet og livet, som var hos Gud, og var der fra begyndelsen. Jesus som det evige liv og givener af det evige liv er vi også fortrolig med fra Johannes Evangeliet. Og det, at Jesus formidler os dette liv gennem sit komme til os og sin død på korset, også at livet er i ham og kun i Ham, og at det er af samme art og natur, som det liv Faderen har i sig selv.

Johannes får også tydelig sagt, at Jesus er en, mennesker har mødt, en de så, en som de lyttede facineret til, en som de også rørte ved. Ordet blev virkelig kød, ikke kun tilsyneladende, men virkelig og “for til Himmels hvid og rød”, ikke et spøgelse, ikke en som blot lignede et menneske, men var menneske og for

evigt bliver menneske nu ophøjet ved Guds højre hånd, “ophøjet over alle himle” og bærende “navnet over alle navne”.

På en eller anden måde har dette budskab altid været alt for stærkt for menneskene og mange har søgt at lave om på det. Jøderne i Jesu samtid kunne jo klart se, at Jesus var menneske. At Han også var Gud og var kommet fra Gud og havde været før Abraham kunne og ville de ikke se, og derfor forlangte de ham dømt for gudsbespottelse og henrettet på et kors. Forskellige spirituelle miljøer i begyndelsen af kristendommens historie så på Jesus som en ånd, en spirituel person, som bragte “oplysning” til de indviede, men de gik hårdt imod, at han var sandt menneske, tilsyneladende måske, men illusorisk og flygtig, en inkarnation i evangeliets forstand var for dem aldeles umulig, for tingene hang ikke sådan sammen, at den var mulig.

I dag strides man stadig om, hvem Jesus var. Et geni, en mand med en usædvanlig moralsk intuition, en guro, en af hvem vi kan lære meget om, hvordan vi skal leve, men kun et menneske som alle os andre; alt det med, at han var Gud og kom fra Gud kan vi godt lade ligge; det er noget som senere tider, ikke mindst Paulus har fundet på og tillagt Jesus.

Men med evangeliet er det sådan, at vi må “take it or leave it”; vi kan ikke vælge fra eller vælge til, stykke det sammen på en måde, som passer os; vi må tage imod vidnesbyrdet om Jesus sådan som

det møder os i Det Nye Testamente og meget skarpt møder os i hele Johannes' Brev og lyder fra sidste til sidste sætning. Indledningsordene er en meget stærk påmindelse om det, og de understreger, at kun vidnesbyrdet om Jesus er en port til Guds kirke, til Guds rige, til fællesskabet med Faderen og Sønnen og til glæden i guddommen og glæden hos os.

Det er uhyre vigtigt, at vi holder fast ved det med glæden. Guds kirke ånder og lever i Guds glæde. Sådan skulle det være, men er det desværre ikke altid, og forklaringerne på det er mange.

Nogle af dem er, at evangeliet ikke opfylder os som det skulle, at vi ikke kender den grebethe d og facination af Jesus Kristus, som apostlene havde kendt til - og for Johannes' vedkommende, som han højt oppe i årene og trods livets hårde slid stadig var fastholdt af.

Ordene "det som vi betragtede" - den tidligere oversættelse " det, som vi skuede" huer mig bedre - understreger grebethe den, ikke blot øjeblikkets, men hele livets.

Det betyder, at vi ikke bare så og hørte, men bliver ved med at se og høre, og se mere og mere. Og se hele tilværelsen folde sig ud i Ham, som er "menneskenes lys". Det er det med " at kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, og fyldes til hele Guds fylde nås" (Ef 3:19), i Jesus at finde "den sande Gud og det evige liv" (1 Joh 5:20), og dermed "af Hans fylde at modtage nåde over nåde" (Joh 1:16). Så er det også ligesom Himlen åbner sig, og vi ser "Guds engle stige op og stige ned over Menneskesønnen"

Guds kirke ånder og lever i Guds glæde.

(Joh 1:51).

A. Levinsen har i sangen "Med en evig kærlighed har du elsket os, o Gud" digtet så vidunderligt om de her ting:

"Nu er himlen mere blå,
jorden mere liflig grøn,
forhen aldrig ret jeg så,
hvor hver farveglød er skøn;
gladere er fuglens sang,
blomstens pragt langt mere fin,
nu jeg ved det dagen lang:
Jeg er hans og han er min".

Isaac Watts er inde på det samme i sangen "Kom, hver som elsker Gud":

"Lad den forblive stum,
som aldrig kendte Gud!
Med nådens evangelium,
må vi da juble ud!

Så mangel liflig duft
fra Sions høj os når,
mens vi i tro mod al fornøft
imod vort hjemland går!

Der ser vi Kongen selv
i al hans herlighed;
og uafbrudt ved livets elv,
vor glæde varer ved!

Tør tåren af din kind
og løft din røst med lyst!
Vi er på vej i storm og vind
imod Immanuels kyst."

Jesus sagde om hans får, at "de skal gå ud og ind og finde græsgange" (Joh 10:9). Og han vil være vor hyrde, hvor vi går. "Han tar ikke glansen af livet" synger vi i en sang, men "højner din morgen og kvæld". Hos ham lærer vi at give agt på livet, værdsætte alt i livet, som er sandt, som er ædelt, som er smukt, hos ham uddybes vore relationer, kærligheden i ægteskabet tilføres en himmelsk dimension, venskaber kommer til at betyde mere, Guds folks fællesskab bliver afgørende for os. Mennesker omkring os ophører med et være én grå masse, men får ansigt, ansigt efter Gud, i hvis billede de er skabt.

Ikke så mærkeligt, at Johannes ville dele al den rigdom med de mennesker til hvem, han skrev. Og igennem brevet uddyber han snart den ene side, snart den anden af, hvad alt det betyder. Den tråd tager vi op i de næste artikler.

Lovens plads

loven, der afvises og adlydes

Læsere af Paulus' breve kan nogen gange blive slået ikke alene af forundring, men også af tvivl om, hvordan de skal forstå Paulus' forhold til loven. For mens Paulus på den ene side kategorisk og definitivt afviser loven og lovgerninger som frelsesvej, er det også tydeligt at han ærer loven, ønsker at adlyde og følge den, og forfærdes over og vender sig mod alle former for lovløshed.

Om sit eget forhold til loven siger han, at han for "dem, som er uden lov, er jeg blevet som en, der er uden lov, for at vinde dem, selv om jeg ikke er uden Guds lov, men er under Kristi lov" (1 Kor 9:21).

Til de kristne i Rom skriver han, at de "der var syndens trælle, er blevet lydige af hjertet imod den lære, I blev indført i! Befriet fra synden er I blevet trælle for retfærdigheden - jeg bruger et udtryk fra dagliglivet, fordi I er skrøbelige mennesker. For ligesom I lod jeres lemmer trælle for urenheden og lovløsheden, så I blev lovløse, skal I nu lade dem trælle for retfærdigheden, så I helliges" (Rom 6:17-19).

Dette med at trælle for retfærdigheden - men glem ikke, at Paulus har sagt undskyld for at bruge sådan et udtryk - klinger ejendommeligt op mod ord som de her: "Til frihed har Kristus befriet os. Stå derfor fast, og lad jer ikke attter tvinge under trælleæg!" (Gal 5:1).

"Lydige af hjertet imod den lære I blev indført i" og "trælle for urenheden og lovløsheden" er Paulus' stærke beskrivelse af, hvad de kristne er, og det de før havde været.

Dem, der kommer til tro på Kristus, bliver forvandlet. Intet er eller kan forblive som før; en anden har taget styret

Af Louis Nielsen

over deres liv, en ny og levende Ånd har taget bolig i deres hjerter. "I blev lydige af hjertet imod den lære I blev indført i" kan næppe være andet end evangeliet, Jesu ord og befalinger, livet som det er "sandhed i Jesus". Missionsbefalingens "og lærer dem at holde alt, hvad jeg har befalet jer" ligger måske bag. Jesus talte om dem, som kom til ham, som "oplærte af Gud" (Joh 6:45). Både Jesu taler og hans undervisning af sine disciple og apostlenes breve, er en indføring i, hvad kristendom er, og hvad det kristne liv er.

Den første kirke var meget omhyggelig med denne oplæring i Kristus, noget som den senere kirke har forsømt med det bedrøvelige resultat, at der findes mange uvidende kristne som stadig trænger til mælk og ikke er kommet til den "undervisning for voksne" (Heb 6:1), som ifølge Hebræerbrevet er nødvendig.

For kristne er der klart noget, "som sømmer sig", og noget som "ikke sømmer sig", noget vi skal "afklæde" os for, og noget vi skal "ikklæde os, noget vi skal forsage og sige nej til, og noget vi skal "stræbe efter" og sige ja til.

Men det er klart, at når man siger disse ting, kan det komme til at virke og lyde lovisk, hvilket er langt fra Det Nye Testaments intention, ikke mindst langt fra Paulus'. Og så sætter lovforskrækkelsen ind ikke mindst hos os danskere, som er så indpodet med, at frelsen ikke er lovgerninger.

Og det er den ikke, for vi er børn, hjemmehørende i Faderens hus og arvinger til samme hus. Men selv om kongebørn er

hævet over loven, betyder det ikke, at huset ikke har en standard, ofte endda en højere standard end i samfundet, og det gælder bestemt i Guds hus, i det borgersamfund, som er i Himlen, i Jerusalem oventil, som føder børn til frihed, og som er vor mor.

Kristenlivet skal ses i det lys, som også Jesu bjergprædiken gør det klart. Den begynder med at prise os salige som Guds børn, og viser os så, hvordan vi som Guds salige børn vil opføre os i verden, hvilket sindelag, som vil præge os, hvilke værdier, som er værdierne i vort liv og for vort liv. Bjergprædiken er ikke lov, men evangelium, evangeliet om Guds rige, om Himmeriget.

Vores frihed er ubegrænset, og der hænger ingen straffende fordømmelse over os, men Jesus er vor Herre og broder og vi ønsker at adlyde og følge ham. Hans bud betyder noget for os, og vi ønsker at holde os til dem. Dette er kristenlivets indre logik og drivkraft. Jesus var lydig og hengivet til Guds vilje hver eneste dag han levede og for hvert et skridt han tog. Det ønsker vi også at være.

Vi ved godt, at det sker i ufuldkommenhed, men skønt famlende og af og til faldende, ønsker vi at følge Jesus, og han rækker os hånd og løfter os op, når vi snubler og falder og nogen gange trues af at synke.

Paulus havde fat i det rette. Han vidste, at lovbudene ikke kunne hjælpe, men han vidste også, at Jesus Kristus og hans ord kunne hjælpe. Derfor kan det kristne liv aldrig udvikle sig i lovløshed, for det er overgivet til "den lære, vi er blevet indført i", overgivet til evangeliet, overgivet til ordet om Jesus.

Perspektiv E-bøger

Som noget nyt kan vi nu tilbyde gratis e-bøger. De kan downloades fra vores hjemmeside - kristentperspektiv.dk - og vil være i både mobi og e-pub-format, så du kan læse dem på de fleste e-læsere som f.eks. Kindle, iPad og på din smartphone.

E-bøgerne er lettere redigeret samlinger af artikel-serier fra Kristent Perspektiv. De to første bøger er "Et liv i frihed" om de ti bud og "Vogt dit hjerte" om de syv dødssynder. Flere e-bøger er under forberedelse.

Fortsættelsen på Astrids artikel om barnløshed kommer i næste nummer.

Kristent Perspektiv udgives af Perspektiv Bibelskole. Sekretariatet og ekspedition v. Henning Lütje, Hallandsparken 64, 2630 Taastrup tlf. 74415540. Redaktion: Carsten Thomsen (ansv. red), ctpress@mac.com, Louis Nielsen, louis.nielsen@youmail.dk. Astrid í Hjøllum Christensen. Bladet udgives 3 gange om året. Årsabonnement: 125 kr. Hjemmeside: www.kristentperspektiv.dk